Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 17. junija 2021 *

„Predhodno odločanje – Pravosodno sodelovanje v civilnih zadevah – Uredba (EU) št. 1215/2012 – Pristojnost in priznavanje ter izvrševanje sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah – Člen 7, točka 2 – Posebna pristojnost v zvezi z delikti ali kvazidelikti – Kraj, kjer je prišlo ali lahko pride do škodnega dogodka – Oseba, ki zatrjuje kršitev svojih osebnostnih pravic zaradi objave članka na spletu – Kraj nastanka škode – Središče interesov te osebe“

V zadevi C-800/19,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Sąd Apelacyjny w Warszawie (višje sodišče v Varšavi, Poljska) z odločbo z dne 30. oktobra 2019, ki je na Sodišče prispela 30. oktobra 2019, v postopku

Mittelbayerischer Verlag KG

proti

SM,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi J.-C. Bonichot, predsednik senata, R. Silva de Lapuerta (poročevalka), podpredsednica Sodišča, L. Bay Larsen, M. Safjan in N. Jääskinen, sodniki,

generalni pravobranilec: M. Bobek,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za Mittelbayerischer Verlag KG P. Niezgódka, adwokat,

– za SM M. Brzozowska-Pasieka, adwokat, in S. Topa, radca prawny,

– za poljsko vlado B. Majczyna, agent,

– za Evropsko komisijo M. Heller in K. Herrmann, agentki,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 23. februarja 2021

* Jezik postopka: poljščina.

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 7, točka 2, Uredbe (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL 2012, L 351, str. 1).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Mittelbayerischer Verlag KG in SM zaradi domnevne kršitve njegovih osebnostnih pravic zaradi objave članka na spletnem mestu te družbe.

Pravni okvir

3 V uvodnih izjavah 4, 15 in 16 Uredbe št. 1215/2012 je navedeno:

„(4) Določene razlike med nacionalnimi predpisi, ki urejajo pristojnost in priznavanje sodnih odločb, ovirajo nemoteno delovanje notranjega trga. Nujno je potrebno sprejetje določb za poenotenje kolizijskih pravil glede pristojnosti v civilnih in gospodarskih zadevah ter zagotavljanje hitrega in enostavnega priznanja ter izvršitve sodnih odločb, sprejetih v državi članici.

[…]

(15) Pravila o pristojnosti bi morala biti čim bolj predvidljiva in morajo temeljiti na načelu, da se pristojnost praviloma določa po stalnem prebivališču [oziroma sedežu] toženca. Pri tem bi morala taka pristojnost vedno obstajati, razen v nekaterih točno opredeljenih primerih, v katerih je zaradi predmeta spora ali avtonomije strank upravičena druga navezna okoliščina. Da bi postala skupna pravila preglednejša in da ne pride do kolizije pristojnosti, je treba stalno prebivališče [sedež] pravne osebe opredeliti kot avtonomen koncept.

(16) Poleg stalnega prebivališča [oziroma sedeža] toženca bi morala obstajati tudi alternativna podlaga pristojnosti, ki temelji na tesni povezavi med sodiščem in sporom ali ki pripomore k pravilnemu delovanju pravosodja. Obstoj tesne povezave bi moral zagotoviti pravno varnost in preprečiti možnost, da bi bil toženec tožen pred sodiščem države članice, katerega pristojnosti razumno ni bilo mogoče predvideti. To je pomembno zlasti v sporih v zvezi z nepogodbenimi obveznostmi, ki izvirajo iz kršitev zasebnosti in osebnostnih pravic, vključno z obrekovanjem.“

4 Člen 4 te uredbe št. 1215/2012, ki spada v oddelek 1, naslovljen „Splošne določbe“, iz poglavja II te uredbe, v odstavku 1 določa:

„Ob upoštevanju določb te uredbe so osebe s stalnim prebivališčem v državi članici ne glede na njihovo državljanstvo tožene pred sodišči te države članice.“

5 Člen 5 navedene uredbe, ki je v tem oddelku 1, v odstavku 1 določa:

„Osebe s stalnim prebivališčem v državi članici so lahko tožene pred sodišči druge države članice samo na podlagi pravil iz oddelkov 2 do 7 tega poglavja.“

6 Člen 7 iste uredbe, ki je del oddelka 2, naslovljenega „Posebna pristojnost“, iz poglavja II te uredbe, v točki 2 določa:

„Oseba s stalnim prebivališčem v državi članici je lahko tožena v drugi državi članici:

[…]

2. v zadevah v zvezi z delikti ali kvazidelikti pred sodišči v kraju, kjer je prišlo ali lahko pride do škodnega dogodka.“

Spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

7 SM je poljski državljan s prebivališčem v Varšavi (Poljska), ki je bil med drugo svetovno vojno zaprt v taborišču smrti Auschwitz (Poljska). Ukvarja se z dejavnostmi, katerih cilj je ohranjati spomin na žrtve zločinov, ki jih je nacistična Nemčija storila nad Poljaki med to vojno, v zavesti javnosti.

8 Mittelbayerischer Verlag je družba s sedežem v Regensburgu (Nemčija). Objavlja regionalni časopis v nemščini na svojem spletnem mestu, ki je dostopen tudi iz drugih držav, med drugim s Poljske.

9 15. aprila 2017 je bil na tem spletnem mestu objavljen članek z naslovom „Ein Kämpfer und sein zweites Leben“ (Borec in njegovo drugo življenje). V tem članku, v katerem je opisana usoda juda Israëla Offmana, ki je preživel holokavst, med drugo svetovno vojno in po njej, je navedena okoliščina, da je bila njegova sestra „umorjena v poljskem taborišču smrti Treblinka“.

10 Predložitveno sodišče, Sąd Apelacyjny w Warszawie (višje sodišče v Varšavi), navaja, da historično ni mogoče zanikati, da je bilo taborišče Treblinka nacistično taborišče smrti na poljskem ozemlju, okupiranem med to vojno.

11 Po mnenju tega sodišča je bil izraz „poljsko taborišče smrti Treblinka“ na voljo na spletu le nekaj ur, dokler ni bil po posredovanju konzulata Poljske v Münchnu (Nemčija) po elektronski pošti ta izraz nadomeščen z besedilom „umorili so jo nacisti v nemškem nacističnem taborišču smrti Treblinka na okupiranem območju Poljske“.

12 SM je 27. novembra 2017 zoper družbo Mittelbayerischer Verlag vložil tožbo pri Sąd Okręgowy w Warszawie (regionalno sodišče v Varšavi), s katero je zahteval varstvo svojih osebnostnih pravic, zlasti svoje nacionalne identitete in nacionalnega dostojanstva, ki naj bi bile kršene zaradi uporabe navedenega izraza.

13 SM se je za utemeljitev pristojnosti tega sodišča skliceval na sodbo z dne 25. oktobra 2011, eDate Advertising in drugi (C-509/09 in C-161/10, EU:C:2011:685).

14 Družba Mittelbayerischer Verlag je uveljavljala ugovor nedopustnosti na podlagi nepristojnosti poljskih sodišč za odločanje o tožbi SM z obrazložitvijo, da se v nasprotju s položajema, ki sta bila obravnavana v zadevah, v katerih je bila izdana ta sodba, članek, ki ga je objavila na svojem spletnem mestu, ni nanašal neposredno na SM. Dodaja, da je njena dejavnost omejena na regijo Zgornja Pfalška (Nemčija) in da se časopis, ki ga objavlja na svojem spletnem mestu, večinoma nanaša na regionalne novice ter je na voljo le v nemškem jeziku.

15 V zvezi s tem se je družba Mittelbayerischer Verlag sklicevala na zahtevo po predvidljivosti pravil o pristojnosti, ki so določena v Uredbi št. 1215/2012, in navedla, da v takih okoliščinah ni mogla objektivno predvidevati pristojnosti poljskih sodišč. Zato meni, da bi bilo treba uporabiti člen 4(1) te uredbe, ki bi pripeljal do določitve pristojnosti nemških sodišč, in ne njen člen 7, točka 2.

16 Sąd Okręgowy w Warszawie (regionalno sodišče v Varšavi) je s sklepom z dne 5. aprila 2019 zavrnilo ugovor nedopustnosti, ki ga je uveljavljala družba Mittelbayerischer Verlag, in menilo, da so pogoji za odločanje o tožbi, ki jo je SM vložil na podlagi člena 7, točka 2, navedene uredbe, izpolnjeni. Po prepričanju tega sodišča bi namreč družba Mittelbayerischer Verlag, ker je bilo do njenega spletnega mesta in do spornega članka, ki je bil na njem objavljen, mogoče dostopati na Poljskem in ker je lahko izraz „poljsko taborišče smrti“, uporabljen v tem članku, pritegnil pozornost poljskih bralcev, lahko predvidevala, da bi bilo ozemlje Poljske mogoče šteti kot kraj kršitve osebnostnih pravic bralcev in da bi lahko bila tožena pred poljskimi sodišči.

17 Družba Mittelbayerischer Verlag je 25. aprila 2019 zoper ta sklep vložila pritožbo pri predložitvenem sodišču, Sąd Apelacyjny w Warszawie (višje sodišče v Varšavi), v kateri se je sklicevala na kršitev člena 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012. Po njenem mnenju se je ta določba uporabljala, čeprav ni mogla razumno predvideti, da bo zoper njo pri poljskih sodiščih vložena tožba zaradi objave navedenega članka, saj se njegova vsebina ne nanaša niti na SM niti na Republiko Poljsko.

18 Po navedbah tega sodišča so se v tej fazi poljska sodišča izrekla za pristojna v podobnih primerih. Vendar se sprašuje o razlagi te določbe, zlasti glede na zahtevo po predvidljivosti pravil o pristojnosti iz Uredbe št. 1215/2012, navedeno v uvodnih izjavah 15 in 16 te uredbe.

19 Natančneje, navedeno sodišče sicer priznava, da lahko izraz „poljsko taborišče smrti“, ki je bil uporabljen v članku, ki se obravnava v sporu, o katerem odloča, prejme negativen odziv na Poljskem, da lahko del javnosti zavede s tem, da pri njem ustvari vtis, da so za nastanek taborišč smrti in zločine, storjene v njih, odgovorni Poljaki, in da lahko šokira osebe, ki so bile same zaprte v teh taboriščih ali katerih sorodniki so umrli zaradi nemškega okupatorja med drugo svetovno vojno, vseeno pa si zastavlja vprašanje, ali posebne okoliščine tega spora zadostujejo za ugotovitev, da bi lahko družba Mittelbayerischer Verlag razumno predvidela, da je lahko tožena pred poljskim sodiščem, ker naj bi vsebina tega članka kršila osebnostne pravice osebe, ki prebiva na Poljskem, čeprav v besedilu navedenega članka, niti v njegovi najširši razlagi, SM ali kateremu drugemu Poljaku ni nikjer očitano, da naj bi storil ta dejanja, niti se ta članek nanj ne nanaša neposredno ali posredno.

20 V zvezi s tem predložitveno sodišče navaja, da so te okoliščine drugačne, kot so bile v zadevah, v katerih sta bili izdani sodbi z dne 25. oktobra 2011, eDate Advertising in drugi (C-509/09 in C-161/10, EU:C:2011:685), in z dne 17. oktobra 2017, Bolagsupplysningen in Ilsjan (C-194/16, EU:C:2017:766), v katerih so se na zadevne fizične in pravne osebe neposredno nanašale izpodbijane objave, v katerih so bile te osebe omenjene z imenom in priimkom oziroma s firmo.

21 V tem okviru to sodišče poudarja, da bi se lahko druge potencialne tožeče stranke, in sicer Poljaki, ki prebivajo v drugih državah članicah, sklicevale na iste razloge, kot jih SM navaja v utemeljitvi pristojnosti poljskih sodišč, da bi se določila pristojnost sodišč države članice, v kateri je središče njihovih interesov. Tako bi priznanje pristojnosti poljskih sodišč na podlagi člena 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012 privedlo tudi do priznanja, da bi morala družba Mittelbayerischer Verlag predvideti, da je lahko z objavo spornega članka tožena pred sodišči katere koli države članice.

22 Poleg tega navedeno sodišče navaja, da če bi Sodišče menilo, da je pristojnost na podlagi te določbe mogoče določiti v okoliščinah, kakršne so te v postopku v glavni stvari, bi bilo treba natančneje opredeliti merila za presojo, na podlagi katerih se nacionalno sodišče lahko izreče za pristojno.

23 V teh okoliščinah je Sąd Apelacyjny w Warszawie (višje sodišče v Varšavi) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali je treba člen 7, točka 2, Uredbe [št. 1215/2012] razlagati tako, da se sodna pristojnost na podlagi navezne okoliščine središča interesov uporablja v zadevi v zvezi s tožbo fizične osebe za varstvo njenih osebnostnih pravic v primeru, ko spletni članek, ki je naveden kot ravnanje, ki naj bi kršilo te pravice, ne vsebuje informacij, ki se neposredno ali posredno nanašajo na to konkretno fizično

osebo, vsebuje pa informacije ali izjave, ki nakazujejo zavržna ravnanja, ki naj bi jih storila skupnost, ki ji tožeča stranka pripada (v konkretnih okoliščinah te zadeve: [poljski] narod) – kar tožeča stranka razume kot kršitev svojih osebnostnih pravic?

2. Ali je treba v zadevi za zaščito premoženjskih in nepremoženjskih osebnostnih pravic pred kršitvami na spletu pri presoji podlage za sodno pristojnost iz člena 7, točka 2, Uredbe [št. 1215/2012], to je pri presoji, ali je nacionalno sodišče sodišče kraja, kjer se je škodni dogodek zgodil ali se lahko zgodi, upoštevati okoliščine, kot so:

   – skupina uporabnikov, ki jim je običajno namenjeno spletno mesto, na katerem je prišlo do kršitve;

   – jezik, v katerem sta to spletno mesto in zadevni članek;

   – čas, ko je bila sporna spletna informacija na voljo uporabnikom;

   – posamezne okoliščine tožeče stranke, kot sta na primer položaj tožeče stranke med vojno in njena sedanja družbena dejavnost, ki se v obravnavanem primeru navajajo v utemeljitev posebne pravice do sodnega izpodbijanja razširjanja obtožb proti skupnosti, katere član je tožeča stranka?“

Vprašanji za predhodno odločanje

24 Predložitveno sodišče z vprašanjema, ki ju je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, ali je treba člen 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012 razlagati tako, da je sodišče kraja, v katerem je središče interesov osebe, ki trdi, da so bile njene osebnostne pravice kršene z vsebino, objavljeno na spletnem mestu, za odločanje o tožbi – ki jo je vložila ta oseba – za ugotovitev odgovornosti za povrnitev celotne zatrjevane škode pristojno le, če je mogoče iz te vsebine neposredno ali posredno individualno identificirati navedeno osebo.

25 Namen Uredbe št. 1215/2012 je, kot je razvidno iz njenih uvodnih izjav 4 in 15, poenotenje kolizijskih pravil glede pristojnosti v civilnih in gospodarskih zadevah s pravili o pristojnosti, ki so čim bolj predvidljiva. Ta uredba tako sledi cilju pravne varnosti, ki vključuje izboljšanje pravnega varstva oseb s sedežem ali stalnim prebivališčem v Uniji s tem, da tožniku omogoča, da zlahka ugotovi, na katero sodišče se lahko obrne, toženca pa, da razumno predvidi, pred katerim sodiščem je lahko tožen (sodba z dne 4. oktobra 2018, Feniks, C-337/17, EU:C:2018:805, točka 34).

26 Pravilo o posebni pristojnosti v zadevah v zvezi z delikti ali kvazidelikti, ki je določeno v členu 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012, in sicer pristojnosti sodišč države članice, na ozemlju katere ima toženec stalno prebivališče, ki je splošno pravilo, je treba kot odstopanje od pristojnosti, določene v členu 4 navedene uredbe, razlagati ozko (glej v tem smislu sodbo z dne 8. maja 2019, Kerr, C-25/18, EU:C:2019:376, točki 21 in 22 ter navedena sodna praksa).

27 To pravilo o posebni pristojnosti temelji na obstoju posebej tesne zveze med sporom in sodišči kraja, kjer je prišlo ali lahko pride do škodnega dogodka, ki upravičuje dodelitev pristojnosti tem sodiščem zaradi učinkovitega izvajanja sodne oblasti in organizacije postopka (sodba z dne 17. oktobra 2017, Bolagsupplysningen in Ilsjan, C-194/16, EU:C:2017:766, točka 26 in navedena sodna praksa).

28 Kot je opozorjeno v uvodni izjavi 16 Uredbe št. 1215/2021, ki jo je treba upoštevati pri razlagi člena 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012, bi moral obstoj tesne povezave med sodiščem in sporom zagotoviti pravno varnost ter preprečiti možnost, da bi bil toženec tožen pred sodiščem države članice, ki ga

razumno ni mogel predvideti, kar je še posebej pomembno v sporih v zvezi z nepogodbenimi obveznostmi, ki izvirajo iz kršitev zasebnosti in osebnostnih pravic, vključno z obrekovanjem (sodba z dne 17. oktobra 2017, Bolagsupplysningen in Ilsjan, C-194/16, EU:C:2017:766, točka 28).

29 Poleg tega se v skladu z ustaljeno sodno prakso izraz „kraj, kjer je prišlo ali lahko pride do škodnega dogodka“ iz te določbe hkrati nanaša na kraj vzročnega dogodka in na kraj nastanka škode, saj je glede na okoliščine vsak od njiju lahko koristen za izvajanje dokazov in organizacijo postopka (sodba z dne 17. oktobra 2017, Bolagsupplysningen in Ilsjan, C-194/16, EU:C:2017:766, točka 29 in navedena sodna praksa).

30 V obravnavanem primeru se predložitveno sodišče sprašuje, ali se v okoliščinah, kakršne so te v sporu o glavni stvari, lahko izreče za pristojno kot sodišče kraja, kjer je nastala zatrjevana škoda.

31 V zvezi s tem je Sodišče posebej v zvezi z internetom razsodilo, da mora imeti v primeru zatrjevanega posega v osebnostne pravice z vsebinami, objavljenimi na spletnem mestu, oseba, ki meni, da je oškodovana, možnost vložiti tožbo za ugotovitev odgovornosti za povrnitev celotne povzročene škode pri sodiščih kraja, kjer je središče njenih interesov (sodba z dne 17. oktobra 2017, Bolagsupplysningen in Ilsjan, C-194/16, EU:C:2017:766, točka 32 in navedena sodna praksa).

32 V tem okviru je Sodišče pojasnilo, da je ta možnost utemeljena z učinkovitim izvajanjem sodne oblasti in ne z namenom posebnega varstva tožnika (glej v tem smislu sodbo z dne 17. oktobra 2017, Bolagsupplysningen in Ilsjan, C-194/16, EU:C:2017:766, točka 38).

33 Pravilo o posebni pristojnosti v zadevah v zvezi z delikti ali kvazidelikti, ki je določeno v členu 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012, namreč nima istega cilja kot pravila o pristojnosti iz oddelkov od 3 do 5 poglavja II te uredbe, s katerimi se želi šibkejši stranki zagotoviti okrepljeno varstvo (sodba z dne 17. oktobra 2017, Bolagsupplysningen in Ilsjan, C-194/16, EU:C:2017:766, točka 39 in navedena sodna praksa).

34 Poleg tega je Sodišče v zadevah, v katerih sta bili izdani sodbi z dne 25. oktobra 2011, eDate Advertising in drugi (C-509/09 in C-161/10, EU:C:2011:685), in z dne 17. oktobra 2017, Bolagsupplysningen in Ilsjan (C-194/16, EU:C:2017:766), menilo, da je pristojnost sodišča kraja, kjer je imel domnevni oškodovanec središče svojih interesov, lahko v skladu s ciljem predvidljivosti pravil o pristojnosti glede toženca, saj je izdajatelj škodljive vsebine ob njeni objavi na spletu lahko poznal središče interesov oseb, ki so predmet te objave, tako da merilo središča interesov omogoča, da tožnik zlahka določi sodišče, ki mu lahko predloži zadevo, toženec pa razumno predvidi, pred katerim sodiščem je lahko tožen (sodbi z dne 25. oktobra 2011, eDate Advertising in drugi, C-509/09 in C-161/10, EU:C:2011:685, točka 50, in z dne 17. oktobra 2017, Bolagsupplysningen in Ilsjan, C-194/16, EU:C:2017:766, točka 35).

35 V teh zadevah je šlo za položaje, v katerih so se vsebine, objavljene na spletu, neposredno nanašale na osebe, ki naj bi jim bile kršene osebnostne pravice, saj so bile v njih poimensko navedene.

36 Vendar gre v postopku v glavni stvari – drugače kot v navedenih zadevah – za položaj, v katerem se po navedbah predložitvenega sodišča na osebo, ki meni, da so bile njene osebnostne pravice kršene zaradi vsebine, objavljene na spletnem mestu družbe Mittelbayerischer Verlag, ta vsebina, tudi v primeru njene najširše razlage, nikakor ne nanaša neposredno ali posredno. Zdi se namreč, da je ta oseba zahtevke oprla na poseg v svojo nacionalno identiteto in nacionalno dostojanstvo, ki naj bi domnevno izhajala iz uporabe izraza „poljsko taborišče smrti Treblinka“.

37 Dodelitev pristojnosti sodišču kraja, v katerem je središče interesov te osebe, da odloča o tožbi za povrnitev celotne zatrjevane škode, ki jo je vložila, če ta ni niti poimensko omenjena niti posredno individualno identificirana v navedeni vsebini, pa bi škodovala predvidljivosti pravil o pristojnosti, določenih z Uredbo št. 1215/2012, in pravni varnosti, ki jo ta uredba zagotavlja, zlasti v razmerju do izdajatelja zadevne vsebine.

38 Ta namreč ne more razumno predvideti, da bo lahko tožen pred temi sodišči, saj takrat, ko objavi spletno vsebino na spletu, ne more poznati središč interesov oseb, ki jih ta vsebina v ničemer ne zadeva.

39 Nasprotna razlaga bi privedla do pomnožitve elementov za določitev morebitne sodne pristojnosti in bi prav tako lahko vplivala na predvidljivost pravil o pristojnosti, ki jih določa Uredba št. 1215/2012, ter posledično ogrozila načelo pravne varnosti, na katerem ta uredba temelji (glej po analogiji sodbo z dne 13. julija 2006, Roche Nederland in drugi, C-539/03, EU:C:2006:458, točka 37).

40 Poleg tega, da morajo biti odstopanja od načela pristojnosti sodišča kraja, kjer ima toženec stalno prebivališče, izjema in jih je treba razlagati ozko (sodba z dne 31. januarja 2018, Hofsoe, C-106/17, EU:C:2018:50, točka 40 in navedena sodna praksa), naj bi bila razlaga člena 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012, v skladu s katero bi bilo v položaju, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, sodišče kraja, v katerem je središče interesov osebe, ki meni, da so bile njene osebnostne pravice kršene z vsebino, objavljeno na spletnem mestu, pristojno za odločanje o tožbi za povrnitev celotne zatrjevane škode, ki jo je vložila, v nasprotju s podlago, na kateri temelji to pravilo o posebni pristojnosti, določeno v tej določbi, in sicer obstoj posebno tesne povezave med sporom in sodišči, ki so določena s tem pravilom, katerega namen je – kot je bilo opozorjeno v točki 28 te sodbe – zagotoviti pravno varnost in preprečiti možnost, da bi bil domnevni kršitelj teh pravic tožen pred sodiščem države članice, katerega pristojnosti ni mogel razumno predvideti.

41 Tako zgolj obstoj te povezave omogoča, da se na podlagi navedene določbe odstopi od načelne pristojnosti iz člena 4(1) te uredbe, ki je podeljena sodiščem države članice, na ozemlju katere ima toženec stalno prebivališče.

42 Da bi bilo mogoče doseči cilja predvidljivosti pravil o pristojnosti, določenih z Uredbo št. 1215/2012, in pravne varnosti, ki jima ta uredba sledi, navedena povezava, če oseba trdi, da so bile njene osebnostne pravice kršene z vsebino, objavljeno na spletu, ne sme temeljiti na izključno subjektivnih elementih, povezanih izključno s posamično občutljivostjo te osebe, temveč na objektivnih in preverljivih elementih, na podlagi katerih je mogoče to osebo neposredno ali posredno individualno identificirati.

43 Zgolj pripadnost osebe širši opredeljivi skupini, kot je ta, ki jo predložitveno sodišče navaja v prvem vprašanju, ravno tako ne omogoča uresničitve teh ciljev predvidljivosti pravil o pristojnosti in pravne varnosti, saj so lahko središča interesov članov take skupine potencialno v kateri koli državi članici Unije.

44 V obravnavanem primeru pa SM očitno ni niti neposredno niti posredno individualno identificiran v vsebini, objavljeni na spletnem mestu družbe Mittelbayerischer Verlag, vendar meni, da uporaba izraza, ki mu oporeka, v tej vsebini glede na njegovo pripadnost poljskemu narodu pomeni poseg v njegove osebnostne pravice.

45 V takih okoliščinah ne obstaja posebno tesna povezava med sodiščem kraja, v katerem je središče interesov osebe, ki se sklicuje na te osebnostne pravice, in zadevnim sporom, tako da to sodišče ni pristojno za odločanje o tem sporu na podlagi člena 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012.

46 Glede na vse navedene preudarke je treba na postavljeni vprašanji odgovoriti, da je treba člen 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012 razlagati tako, da je sodišče kraja, v katerem je središče interesov osebe, ki trdi, da so bile njene osebnostne pravice kršene z vsebino, objavljeno na spletnem mestu, za

odločanje o tožbi za ugotovitev odgovornosti za povrnitev celotne zatrjevane škode, ki jo je vložila ta oseba, pristojno le, če ta vsebina vključuje objektivne in preverljive elemente, na podlagi katerih je mogoče navedeno osebo neposredno ali posredno individualno identificirati.

Stroški

47 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

Člen 7, točka 2, Uredbe (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah je treba razlagati tako, da je sodišče kraja, v katerem je središče interesov osebe, ki trdi, da so bile njene osebnostne pravice kršene z vsebino, objavljeno na spletnem mestu, za odločanje o tožbi za ugotovitev odgovornosti za povrnitev celotne zatrjevane škode, ki jo je vložila ta oseba, pristojno le, če ta vsebina vključuje objektivne in preverljive elemente, na podlagi katerih je mogoče navedeno osebo neposredno ali posredno individualno identificirati.

Podpisi